

Vravec vzame kij čez rame in gre k hlapcu. Reče mu:

»Miklavž, stari oče mi je naročil, naj še enkrat poskusiva, kdo je močnejši? Tale železni kij morava zagnati v zrak, da vidiva, kdo ga vrže više.«

»No, pa ga ti vrzi prvi, da te vidim,« pravi hlapec.

Vravec vrže drog v višino, visoko, visoko je letel, da ni bilo videti drugega kot črno piko. Komaj sta pričakala, da je padel zopet na zemljo. Nato pa vzame hlapec drog, ki je bil težak na vse pretege. Postavi ga k nogam, se nasloni nanj in strmi v nebo. Vravec ga vpraša:

»Zakaj pa ne vržeš, zakaj čakaš?«

»Čakam, da pride tisti oblak bliže. Drog bom nanj vrgel, gori sedi moj brat, ki je kovač, njemu bo železo prav prišlo.«

»Nikar, nikar ne vrzi droga gor, moj stari oče bo hud.«

In vravec zgrabi hitro drog in teče k staremu očetu. Ko ta sliši, da je bil hlapec vrgel drog skoraj na oblak, ga prešine strah in groza. Na mestu zapove, naj potegnejo zlato in srebro iz globokega rova in ga dajo hlapcu, da jih bo pustil pri miru. Vravec je vlačil in vlačil zlato in srebro, ali klobuk ni hotel biti poln.

Zato leti vravec zopet v peklo in reče:

»Joj, stari oče, Miklavž ima čuden klobuk. Vse zlato, kar sem ga mogel dobiti, sem mu stresel v klobuk, pa še ni poln. Ostala je samo še zadnja skrinja zlata.«

»Hitro mu ga zanesi tja! Ali hlapec še vedno navija svojo vrstico?«

»Seveda, stari očka!«

»Torej le brž!«

In tako so morali dati Miklavžu zadnjo skrinjo zlata, ki jo je vsul vravec v njegov klobuk, da je bil nazadnje le poln.

Miklavž pa je živel v veselju in obilnosti in je tudi mene povabil na medico in pivo, pa nisem šel k njemu. Pravijo, da je bila medica kisla, pivo pa grenko.

Fr. Sever

Pomladanska

Dobra žena tam na loki
šotor svoj je razprostrla,
povabila k sebi goste,
svoje lončke jim odprla.

Prileteli drobni gosti,
vse posode pretaknili,
zabrnili, odleteli,
hitro spet se povrnili.

Ej, to delavke so prave,
ki najel jih naš je dedek,
da za praznik bo potica
in na mojem kruhu medek.